

Η τυπική εικόνα των διαφορών ανάμεσα στο ΣΥΡΙΖΑ και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, από μεριάς όσων εναποθέτουν τις ελπίδες στην κυβερνητική λύση του πρώτου, είναι περίπου η παρακάτω:

Ο **ΣΥΡΙΖΑ** θα κάνει **λίγα πράγματα** ανακούφισης, προχωρώντας **αργά**, προσεχτικά σε βαθύτερα πράγματα, διεκδικώντας και καταχτώντας το τιμόνι της **εξουσίας**.

Αντίθετα, σύμφωνα με τον ίδιο συλλογισμό, η **ΑΝΤΑΡΣΥΑ** επιμένει στα **πάντα** (ή έστω τα πολλά), σχεδόν **εδώ και τώρα** και (παρ' όλα αυτά, περιέργως πως) δεν θέτει ζήτημα εξουσίας, αλλά περιορίζεται στο **κίνημα**.

Πρόκειται για άστοχο ισχυρισμό.

Οι διαφορές δε βρίσκονται στα πολλά και τα λίγα, ούτε στον ρυθμό και τον χρόνο. Είναι πολύ πιο ουσιαστικές, αφορούν την κατεύθυνση, την ουσία. Είναι ανάγκη να συζητήσουμε καλύτερα.

Το πρόβλημα με το ΣΥΡΙΖΑ δεν βρίσκεται μόνο στο φτωχό από άποψη κοινωνικών μέτρων και ριζοσπαστικότητας πρόγραμμα. Πράγματι το λεγόμενο **“πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης”** σηματοδοτεί μια γραμμή “Φτώχεια και λιτότητα για τους πολλούς, με άμεση ελεημοσύνη για τους πλέον φτωχούς”. Έφτασε ο Γ. Σταθάκης να πει ότι “δε θα δώσουμε τίποτα παραπάνω σε μια οικογένεια που έχει εισόδημα 800-900 ευρώ”.

Όταν ανακοινώθηκαν οι παραπάνω εξαγγελίες, τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ ισχυριζόντουσαν ότι “δεν είναι αυτό το πρόγραμμά μας, είναι κάποια άμεση απάντηση στην ανθρωπιστική κρίση, το πρόγραμμά μας, συνεδριακά επεξεργασμένο, είναι ευρύτερο, ριζοσπαστικότερο, θα ανακοινωθεί εν ευθέτω χρόνω”. Τώρα έχει γίνει καθαρό ότι το πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης δεν είναι η αφετηρία, το ελάχιστο, αλλά το ταβάνι, το μέγιστο για την κυβερνητική πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ. Και αυτό, με την προϋπόθεση ότι θα τσουλήσουν τα ΕΣΠΑ, δηλαδή θα δώσουν την άδεια οι δανειστές και η ΕΕ, που κατά τα άλλα θα χορεύουν πεντοζάλι στη σκληρή διαπραγμάτευση...

Στη συνέντευξη τύπου παρουσίασης του προγράμματος αυτού, ο Πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ, είπε περίπου τούτο: “Με συνάντησε μια γυναίκα στο δρόμο και μου είπε: Και τα μισά να κάνετε από όλα αυτά και ένα μόνο να κάνετε, εγώ θα είμαι ευχαριστημένη”.

Αυτή ακριβώς αυτή η λογική, την οποία αναπαράγει διαρκώς ο ΣΥΡΙΖΑ, με το στόμα της “γυναίκας που είπε” και του “ταξιτζή που σχολίασε”, είναι που συνιστά **το μεγαλύτερο πρόβλημα**. Αλίμονο στην αριστερά που **απαξιώνει την ανάγκη και τις δυνατότητες ο κόσμος της εργασίας να ζήσει όπως του αξίζει** και ανάλογα με το επίπεδο του πλούτου και του πολιτισμού που δημιουργεί η εργασία των πολλών στο σύγχρονο κόσμο. Προσφέρει πολύ κακές υπηρεσίες όταν επιχειρεί να οριοθετήσει το “εφικτό” και το “αρκετό” στο επίπεδο του ορίου επιβίωσης της τελευταίας 50ετίας, αναπαράγοντας τη λογική της Ψωροκώσταινας, λες και είναι φτωχή μια χώρα με 180 δις ΑΕΠ.

Αυτή όμως είναι η μία μόνο πλευρά. Η άλλη είναι ο **εξωραϊσμός του πλαισίου**, του συστημικού πλαισίου του κοινωνικού και πολιτικού μπλοκ που επιβάλλουν τη φτώχεια και τον εξανδραποδισμό της εργατικής τάξης και των νέων ανθρώπων.

Όταν ο ΣΥΡΙΖΑ λέει ότι θα ασκήσει φιλολαϊκή πολιτική εντός των ορίων της ευρωζώνης, με ισοσκελισμένους προϋπολογισμούς, χωρίς αύξηση φορολογίας και κλωνισμό του μεγάλου κεφαλαίου, εντός του NATO και του κύκλου των πολέμων και του μίσους στην περιοχή, είναι θέμα τακτικής;

Θα μπορούσε να ήταν. Δεν είναι όμως, καθότι δεν δικαιολογούνται όλα αυτά με μια κλασσική (χρεωκοπημένη ιστορικά) επιχειρηματολογία του τύπου “δε μπορούμε σήμερα, θα πάμε βήμα βήμα, θα συγκρουστούμε με καλύτερους όρους αύριο”.

Αντίθετα, υπάρχει πλήρης σχεδόν εξωραϊσμός του πλαισίου.

Όταν λες **“οι εταίροι μας”** και γεμίζει το στόμα σου, ενώ πρόκειται για τους δανειστές και δυνάστες μας...

Όταν λες **“Η Ευρώπη αλλάζει”**, τη στιγμή που η ΕΕ μαυρίζει όλο και περισσότερο και γενικεύει τα μνημόνια καθιστώντας τα μόνιμα μέσω του Δημοσιονομικού Συμφώνου Σταθερότητας...

Όταν λες **“οι σύμμαχοί μας”**, μιλώντας για το NATO και τη φονική μηχανή του, που μεταξύ των άλλων απομυζεί τεράστιο κομμάτι του ΑΕΠ για άχρηστες και επιζήμιες πολεμικές δαπάνες...

Όταν λες **“υγίης επιχειρηματικότητα”**, βαφτίζοντας το κρέας ψάρι και αποκρύβοντας την δικτατορία της ολιγαρχίας του πλούτου, της αστικής τάξης, στην οικονομική και πολιτική ζωή...

Αυτό είναι άλλο πράγμα, από μια τακτική αργών βημάτων. Για να το πούμε αλλιώς: Άλλο πράγμα να μη μπορείς να αλλάξεις τα πράγματα κάποια στιγμή, άλλο πράγμα να σε αλλάζουν αυτά...

Ας το συνοψίσουμε.

Το πρόβλημα με το ΣΥΡΙΖΑ είναι διπλό: Από τη μια καλλιέργεια μιας λογικής **μειωμένων προσδοκιών** στην κοινωνία και από την άλλη **εξωραϊσμός του συστημικού πλαισίου** και εμπέδωση των **διεσταλμένων αυταπατών** ότι μπορεί να υπάρξει ουσιαστική ζωή και δημοκρατία για όλους, εντός του.

Τούτα τα δύο μαζί, δεν τα επισημαίνουμε για να κάνουμε κοινωνιολογικά σχόλια. Αντίθετα, για να επισημάνουμε το **πολιτικό αποτέλεσμα** που παράγουν: Διασφαλίζουν ότι, όχι απλά σήμερα θα κερδηθούν ελάχιστα, αλλά κυρίως ότι, αυτά που σήμερα δεν θεωρούνται εφικτά, δε θα καταστούν εφικτά ούτε αύριο ούτε μεθαύριο ούτε και στη Δευτέρα Παρουσία, καθώς κονταίνουν το μπόι των ανθρώπων της ανατροπής, δεν συγκεντρώνουν δυνάμεις και εμπειρίες, ενώ ταυτόχρονα ωραιοποιούν και παρουσιάζουν ακλόνητο και αιώνιο τον αντίπαλο.

Αυτός ακριβώς ο συνδυασμός είναι που δημιουργεί τον κίνδυνο της συντριβής της **λαϊκής ελπίδας**, με την πολιτική στρατηγική του ΣΥΡΙΖΑ.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ-MAPΣ δεν επιδιώκει την αποθάρρυνση του κόσμου που απεγκλωβίζεται από το ΠΑΣΟΚ και τη ΝΔ στο να κάνει ένα βήμα ή έστω και μισό. Δεν αναπαράγει τη λογική “όλοι ίδιοι είναι”, διότι αυτό δουλεύει υπέρ του δυσώδους οικονομικού και πολιτικού κατεστημένου. Δεν καλλιεργεί την εύκολη κουβέντα “μηντσιμπάς, μην ανοίγεσαι, μη ρισκάρεις, τίποτα δεν πρόκειται να αλλάξει”, διότι αυτό απλά προσφέρει δικαιολογία για το άραγμα και την υποταγή.

Αντίθετα, επισημαίνουμε την ανάγκη για ένα στέρεο και θαρρετό βήμα μπροστά, **για να νικήσει η ελπίδα** και όχι να συντριβεί μαζί με τον ευτελισμό της έννοιας της αριστεράς στα όρια της διαχειριστικής πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ.

Είναι ουσιώδης η συνεισφορά της ΑΝΤΑΡΣΥΑ-MAPΣ στην προβολή ενός αναγκαίου προγράμματος αριστερής αντικαπιταλιστικής πολιτικής που να ανταποκρίνεται στις ζωτικές ανάγκες και δυνατότητες

για μια αξιοβίωτη ζωή για όλους, κόντρα στη δικτατορία του κεφαλαίου και της ΕΕ και με στόχο την ανατροπή των τελευταίων με το μαζικό, μαχητικό αγώνα.

Ίσως όμως να είναι ακόμη πιο σημαντική η μάχη που δίνει, για την **αναστήλωση της έννοιας της αριστεράς, ως δύναμης κοινωνικής αναγέννησης, επαναστατικής τομής και προοπτικής**. Δίνοντας μάχη με το ρεύμα του “εφικτού”, της καθήλωσης της κοινωνικής απαιτητικότητας, της εμπέδωσης της μιζέριας και της καλλιέργειας του “συνδρόμου της Στοκχόλμης”, δηλαδή του να ερωτεύεται ο αιχμάλωτος τον απαγωγέα του.

Με αυτή την έννοια αντιμετωπίζουμε με προσοχή αλλά και με χαμόγελο το ερώτημα “μα καλά και αν ΣΥΡΙΖΑ φέρει ένα μικρό θετικό μέτρο, δε θα το στηρίξετε; Θα το εχθρευτείτε μαζί με τη ΝΔ;”

Δεν θα είναι εμπόδιο η ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΜΑΡΣ για κανένα επιμέρους **μικρό θετικό μέτρο**, αντίθετα η θα διεκδικήσει την επιβολή του δυναμικά από την πρώτη κιόλας μέρα. Εμπόδιο στο εύρος και την πραγματική εφαρμογή αυτών των μέτρων θα είναι η σχεδόν συμφωνημένη και δρομολογημένη συγκυβέρνηση με το Σόιμπλε και τα άλλα αφεντικά της ευρωζώνης και ας μην αναζητούνται από τώρα δικαιολογίες και άλλοθι.

Το πραγματικό ερώτημα δεν αφορά τα μικρά αλλά τα μεγάλα μέτρα.

Η πολιτική καθορίζεται από το κύριο και όχι από το δευτερεύον.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΜΑΡΣ, όπως και κάθε αριστερή δύναμη θα κριθεί από τη στάση απέναντι στη βασική φυσιογνωμία και ταξική κατεύθυνση της πολιτικής ΣΥΡΙΖΑ.

Όποιος έχει την εντύπωση πως υπάρχει χρόνος για αυτό το ερώτημα μακρύς, πως πρώτα θα περάσουν δύο τρία χρόνια δοκιμασίας του ΣΥΡΙΖΑ και εφαρμογής μικρών θετικών μέτρων και “μετά βλέπουμε τι κάνουμε”, κοιμάται τον ύπνο της άγνοιας.

Σε λιγότερο από ένα μήνα από τις εκλογές η κυβέρνηση θα κληθεί να αποφασίσει για τη συνέχιση του προγράμματος δημοσιονομικής προσαρμογής, δηλαδή κοινωνικής εξόντωσης.

Και τότε πρέπει να υπάρχει **ισχυρή, ενθαρρυσμένη και αποφασιστική αντικαπιταλιστική αριστερά**, ικανή να συμβάλλει σε ένα νέο γύρο ανατρεπτικής κινηματικής δράσης.

Αλίμονο, αν τότε, το μόνο που θα υπάρχει απέναντι στο ΣΥΡΙΖΑ θα είναι μια συντηρητική αντιπολίτευση και μια φασιστική ακροδεξιά έτοιμες να χρεώσουν στην αριστερά τη λιτότητα, την υποταγή, τον διασυρμό.

Οι αριστεροί αγωνιστές, οι άνθρωποι των κινημάτων, όσοι θέλουν να μείνει ανοιχτή η λαϊκή ελπίδα και προοπτική νίκης, δεν πρέπει να τους κάνουν τη χάρη, αλλά να στηρίξουν και εκλογικά με αυτοπεποίθηση την ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΜΑΡΣ.

*Υποψήφιος με το ψηφοδέλτιο της ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΜΑΡΣ στην Περιφέρεια Αττικής

